

Telegrafdirektoratet.

ad H.

København, den 5. September 1917.

Til Ministeriet for offentlige Arbejder.

Fra de Tjenestemænd, der er tjenstgørende ved Københavns Hovedtelegrafstations Indlevering, har Telegrafdirektoratet modtaget det hermed følgende Andragende om, at der maa blive tilstaaet hver af de paagældende Funktionærer, ialt 8, en aarlig Fejltællingsgodtgørelse paa 200 Kr.

Ministeriet har i sin Tid bemyndiget Telegrafdirektoratet til at godtgøre Tjenestemænd Tab ved Fejltælling eller Fejltaksering under den Forudsætning, at det enkelte Beløb, som godtgøres, ikke overskrider 25 Kr. Indgaaede Andragender af denne Art er, efter at fornøden Undersøgelse er foretaget, alle bleven bevilget, og det samlede Beløb hertil udgjorde i forrige og i det løbende Finansaar i alt henholdsvis 55 og 42 Kr.

Det vides ikke, hvor mange eller hvor store de Beløb er, der er gaaet tabt ved Fejltælling eller Fejltaksering, uden at Andragende om Godtgørelse er indgaaet, men de ovenstaaende Oplysninger tyder ikke paa, at disse Beløb er store; det er dog utvivlsomt, at der fremkommer Fejltællingstab, og disse vil, selv om de er smaa, være vanskelige at bære for Funktionærer, hvis Lønninger er saa smaa, som de her omhandlede.

Efter de Oplysninger, man har indhentet, oppebærer Tjenestemænd ved de større Postkontorer en fast Fejltællingsgodtgørelse beregnet efter indbetalte Postanvisningers Beløb, og det er kun naturligt, at Telegrafvæsenets Tjenestemænd ikke i denne Henseende stilles ugunstigere end Postvæsenets, saa meget mere som de førstnævnte paa Grund af Forretningernes Art (Ordtællingen, forskellige Takster for forskellige Ekspeditionsveje, særlige Angivelser som Svar betalt o. lign.) er langt mere udsat for Fejltaksering.

Det er imidlertid ingenlunde alene Underskriverne paa Andragendet, der er udsat for Tab paa den angivne Maade, det samme gælder i ligesaa høj Grad Ekspedienterne ved nogle Indleveringskontorer i København, Overbude og Bude, der besørger Regningsopkrævningen i København, i noget mindre Grad gælder det Kasseeksponenterne og Optrækningsbude ved Provnstationer, men i langt højere Grad gælder det Regnskabsføreren i København, der er stærkt udsat for at lide Tab derved, at der begaaes Fejl af Funktionærer paa hans Kontor.

Det fremgaar heraf, at det er en stor Del Tjenestemænd, der kan blive Tale om at yde fast Fejltællingsgodtgørelse, saafremt man paany vil indføre dette Princip, og det vil være vanskeligt og kun kunne gøres med en vis Vilkaarlighed at trække Grænsen imellem dem, som en saadan Godtgørelse bør ydes, og dem, som der ikke er Grund til at yde den. Hvorledes Grænsen end trækkes, kan man være sikker paa, at der vil være Utilfredshed hos de Funktionærer, der kommer paa den uheldige Side af Grænsen.

Det forekommer imidlertid Telegrafdirektoratet, at et Spørgsmaal af denne Art bør afgøres paa samme eller lignende Maade ved Telegrafvæsenet som ved de andre tre Civiletater, der ligeledes har Oppebørsler, og man mener derfor ikke, forinden Ministeriet i Princippet har taget Stilling til Andragendet, at burde fremsætte noget i Enkeltheder gaaende Forslag til Fejltællingsgodtgørelser for Telegrafvæsenets Tjenestemænd.

N. MEYER.

Gredsted.